

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4385/2562

พนักงานอัยการจังหวัดรัตนบุรี โจทก์ เด็กหญิง พ. กับพวกผู้ร้อง นาย ฉ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 309, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 284, ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 285/1, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 321/1, ป.อ. มาตรา 391, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 5

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ภายหลังจากจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โจทก์ยังฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายที่ 1 ตาม ป.อ. มาตรา 310 วรรคแรก จากกรณีที่จำเลยจับผู้เสียหายที่ 1 มัดไว้กับเก้าอี้เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง และฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต จนผู้ถูกข่มขืนใจกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ตาม ป.อ. มาตรา 309 วรรคแรก จากกรณีที่จำเลยข่มขืนผู้เสียหายที่ 1 มิให้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปบอกผู้ใด มิฉะนั้นจะใช้มีดฟันให้ตาย เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งด้วย ซึ่งลักษณะความผิดในแต่ละข้อหาดังกล่าวแม้จะเป็นการกระทำต่อเนื่องเชื่อมโยงอยู่ในวาระเดียวกันโดยมุ่งหมายมิให้ผู้เสียหายที่ 1 บอกเรื่องที่จำเลยกระทำต่อบุคคลอื่น แต่ความผิดทั้งสองข้อหาดังกล่าวอาศัยเจตนาในการกระทำความผิดแตกต่าง แยกจากความผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ได้ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้โจทก์มิได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยปรับบทลงโทษจำเลยให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่ไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยครบทุกกรรมได้ เพราะจะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยซึ่งต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 284, 285, 285/1, 309, 310, 317, 321/1, 391 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง พ. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนาง อ. มารดาผู้แทนโดยชอบธรรม และนาง อ. ผู้เสียหายที่ 3 ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องในคดีส่วนแพ่ง ขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหายที่ 1 เป็นเงิน 500,000 บาท ค่าเสียหายต่อร่างกาย จากการทำร้ายร่างกาย หน่วงเหนี่ยวกักขังและข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 1 มิให้กระทำการใด เป็นเงิน 100,000 บาท และค่าละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 3 เป็นเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่จำเลยกระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ว่า ผู้ร้องที่ 1 และเรียกผู้เสียหายที่ 3 ว่า ผู้ร้องที่ 2 จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 284 วรรคแรก, 309 วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 317 วรรคสาม, 391 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ฐานพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจารโดย

ใช้กำลังประทุษร้าย ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นหรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำซ้ำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 12 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุก 7 ปี รวมจำคุก 19 ปี ข้อหาอื่นให้ยก กับให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 300,000 บาท และผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยมิได้โต้แย้งในชั้นฎีการับฟังยุติได้ว่า เด็กหญิง ท. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นบุตรของนาย บ. ผู้เสียหายที่ 2 และนาง อ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 มีอายุ 7 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนจำเลยรับราชการเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่โรงเรียนเดียวกัน สำหรับความผิดในบทกฤษฎีกาขอหากระทำซ้ำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นศิษย์อยู่ในความดูแล ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ ข้อเท็จจริงจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าผู้เสียหายที่ 1 มิใช่ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 หรือไม่ จำเลยฎีกาโต้แย้งเป็นประการแรกว่า ในวันเกิดเหตุช่วงเวลา 16 ถึง 17 นาฬิกา ซึ่งโรงเรียนเลิกแล้ว ยังมีนาง ช. พยานโจทก์ทำหน้าที่เป็นครูเวร กับนาย ก. นักการภารโรง พยานจำเลย อยู่ที่โรงเรียน พยานทั้งสองปากนี้เบิกความสอดคล้องกันว่าไม่เห็นผู้เสียหายที่ 1 และเด็กหญิง พ. ประจักษ์พยานโจทก์ย้อนกลับเข้ามาที่โรงเรียนอีก จึงไม่น่าเชื่อตามคำประจักษ์พยานโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวที่ยืนยันว่าจำเลยเรียกผู้เสียหายที่ 1 ให้เข้าไปรับเงินที่ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่บนชั้นสองของอาคารที่เกิดเหตุ จากนั้นกระทำซ้ำเราผู้เสียหายที่ 1 ภายในห้องเรียนดังกล่าว โดยมีเด็กหญิง พ. แอบมองลอดช่องประตูห้องเรียนที่เปิดแง้มไว้ เห็นว่า ขณะเบิกความเด็กหญิง พ. มีอายุประมาณ 9 ปี เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งนับว่ายังอ่อนเยาว์ต่อโลก การจดจำในเรื่องราวต่าง ๆ ย่อมไม่ละเอียดลออเท่ากับผู้ใหญ่ จึงอาจทำให้การเล่าเรื่องที่ประสบเหตุไม่ตรงตามเหตุการณ์ก่อนหลังที่เกิดขึ้นได้ ดังจะเห็นได้จากคำเบิกความของนาง ช. พยานโจทก์ซึ่งเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ห้องที่ผู้เสียหายที่ 1 เรียนหนังสืออยู่เบิกความว่า เด็กหญิง พ. จะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เสียหายที่ 1 ให้พยานฟังเป็นแต่ละตอนตามที่ครูแต่ละคนถาม ไม่ได้เล่าเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน ซึ่งเมื่อตรวจดูคำให้การชั้นสอบสวนของเด็กหญิง พ. เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้ว จะเห็นว่าเมื่อเด็กหญิง พ. พบเห็นเหตุการณ์ที่จำเลยล่อลวงล่เมิดทางเพศแก่ผู้เสียหายที่ 1 เด็กหญิง พ. หาได้กลับไปบอกให้นาย ช. ทราบเหมือนดังเช่นที่เบิกความในชั้นพิจารณาไม่ หากแต่ได้แอบดูอยู่จนกระทั่งจำเลยออกจากห้องและตนเองได้เข้าไปช่วยแก้มัดให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จากนั้นค่อยพาผู้เสียหายที่ 1 กลับบ้านนาย ช. ซึ่งผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่ด้วยแล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง แต่นาย ช. ไม่ได้ยินเนื่องจากมีเสียงดังรบกวนจากงานบวชนาคใกล้บ้าน ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ว่าตนเองและเด็กหญิง พ. เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย ช. ฟังในภายหลัง ฉะนั้น เชื่อได้ว่าเด็กหญิง พ. พยานโจทก์

มิได้กลับไปบอกนาย ช. ในทันทีที่เห็นผู้เสียหายที่ 1 ถูกล้วงละเมิดทางเพศแต่อย่างใด เพียงแต่พยานโจทก์ปากนี้เบิกความโดยลำดับเหตุการณ์สืบกันไปข้างเท่านั้น ส่วนระยะเวลาที่จำเลยล้วงละเมิดทางเพศแก่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ปรากฏชัดว่ายาวนานเพียงใด แต่ก็ได้ตามคำเบิกความผู้เสียหายที่ 1 ประกอบคำให้การในชั้นสอบสวนเกี่ยวกับเหตุการณ์ในขณะนั้นว่า จำเลยพุดบังคับให้ผู้เสียหายที่ 1 ถอดเสื้อผ้า แต่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ยินยอม จำเลยจึงเข้ามาถอดเสื้อผ้าผู้เสียหายที่ 1 ออกทุกชิ้น แล้วจำเลยถอดเสื้อผ้าของจำเลยออก บังคับผู้เสียหายที่ 1 ให้นอนลงกับพื้น ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ยินยอม จึงถูกจำเลยทำร้ายร่างกายด้วยการตบปากจนผู้เสียหายที่ 1 กลัวและร้องไห้ ขณะจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยใช้วัยะเพศสอดใส่อวัยวะเพศผู้เสียหายที่ 1 จำเลยกระทำชำเราอยู่นานจนผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกเจ็บ นอกจากนั้นจำเลยยังให้ผู้เสียหายที่ 1 อมอวัยวะเพศของจำเลยด้วย ต่อมาจำเลยใช้เชือกมัดผู้เสียหายที่ 1 ไว้ที่เก้าอี้พร้อมกับให้เงินผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 2,000 บาท โดยข่มขู่ผู้เสียหายที่ 1 มิให้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปบอกผู้ใดมิเช่นนั้นจะใช้มีดฟันให้ตายอีก พฤติการณ์ล้วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นดังกล่าว จำเลยกระทำในลักษณะที่ตนมีอำนาจบังคับเหนือผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนเด็กเล็ก ต้องมีความยำเกรงเชื่อฟังกระทำตามคำสั่งของจำเลย เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ไม่ยินยอม จำเลยก็ใช้กำลังประทุษร้ายข่มขู่ให้หวาดกลัวด้วยเห็นว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่มีทางต่อสู้ขัดขืนหรือหลบหนี ภายหลังจากจำเลยออกจากห้องและขับรถจักรยานยนต์ออกไป เด็กหญิง พ. จึงเข้าไปในห้องเรียนที่เกิดเหตุช่วยแก้มัดให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 และให้ผู้เสียหายที่ 1 ใส่เสื้อผ้า ผู้เสียหายที่ 1 โกรธจำเลยซึ่งล้วงเกินตนจึงฉีกธนบัตรที่จำเลยให้ไว้ 2,000 บาท ทิ้งลงบนพื้นห้อง ส่อถึงระยะเวลาของเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นทั้งหมดที่ดำเนินไปอย่างยาวนานจนล่วงเลยเวลาซึ่งนาง ช. อยู่เวรที่โรงเรียนเพียงแค่ 17 นาฬิกา เป็นเหตุให้คลาดกันกับผู้เสียหายที่ 1 และเด็กหญิง พ. ส่วนนาย ก. นั้นรับฟังไม่ได้ว่าพุดคุยอยู่กับนาง ช. ที่บ้านพักนักการภารโรงดังวินิจฉัยไว้ข้างต้นและไม่ปรากฏว่านาย ก. ไปอยู่ที่ใด ฉะนั้น การที่พยานทั้งสองมิได้พบกับผู้เสียหายที่ 1 หรือเด็กหญิง พ. ประจักษ์พยานโจทก์ในขณะที่พากันออกจากโรงเรียนเพื่อกลับบ้านหลังจากเกิดเหตุ จึงหาใช่เรื่องที่จะยืนยันว่าประจักษ์พยานโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวไม่ได้มาประสบเหตุที่โรงเรียนดังที่ได้เบิกความไว้ไม่ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาโต้แย้งในประการต่อไปว่า ในวันเกิดเหตุเมื่อนาย ก. ไปปฏิบัติหน้าที่ปิดประตูและหน้าต่างห้องเรียนตามอาคารเรียนไม่พบสิ่งผิดปกติใด ๆ เช่น เศษธนบัตรที่ถูกฉีก น้ำอสุจิ เลือดและเชือกฟางสีแดงบนพื้นห้องเรียนที่เกิดเหตุ นั้น ข้อนี้ นาย ก. พยานจำเลยเบิกความว่า เมื่อโรงเรียนเลิกเวลา 15.30 นาฬิกา พยานเริ่มปิดประตูและหน้าต่างห้องเรียนของอาคาร ส. เป็นลำดับแรก ถัดมาเป็นอาคารที่เกิดเหตุการณ์จึงเป็นไปได้ว่าพยานปิดประตูและหน้าต่างห้องเรียนที่เกิดเหตุเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนที่จะจำเลยจะเรียกผู้เสียหายที่ 1 ให้ตามจำเลยขึ้นไปบนห้องเรียนดังกล่าว ดังเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 และเด็กหญิง พ. พยานโจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านสอดคล้องกันว่า ขณะเกิดเหตุหน้าต่างห้องเรียนที่เกิดเหตุปิดหมดทุกบานแล้ว ฉะนั้น การที่นาย ก. ไม่พบหลักฐานการกระทำความผิดบนพื้นห้องเรียนที่เกิดเหตุจึงหาทำให้พยานหลักฐานโจทก์เป็นพิรุธแต่ประการใด ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยในประการต่อไปว่า เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2559 ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ให้ข้อเท็จจริงใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ข้อเท็จจริงทั้งหมดได้มาจากคำบอกเล่าของเด็กหญิง พ. ในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาผู้เสียหายที่ 1 จึงค่อยให้การและเบิกความเป็นเช่นเดียวกับที่เด็กหญิง พ. บอกเล่าด้วยถูกเลี่ยมสอนมา ทั้งที่ไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงนั้น เห็นว่า พฤติการณ์ล้วงละเมิดทางเพศอันจำเลยกระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งมี

ความอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจดังเช่นที่เกิดขึ้นนี้ นอกจากจะสร้างความเจ็บปวดทางร่างกาย แก่ผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ยังสร้างบาดแผลในจิตใจให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสกับสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ตนด้วย เมื่อต้องคิดหรือกล่าวถึงครั้งใดย่อมเกิดเป็นภาพในมโนสำนึกว่าตนถูกจำเลยล่วงละเมิดซ้ำแล้วซ้ำอีก การที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่บอกเล่าเรื่องเมื่อถูกสอบถามโดยผู้เกี่ยวข้อง ย่อมเห็นได้ชัดว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่ต้องการคิดถึงภาพที่ตนถูกย่ำยีอย่างโหดร้ายจากผู้ที่ เป็นครูในโรงเรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจและเป็นที่พึ่งพิงของตนนั่นเอง หากใช้เพราะไม่มี เหตุการณ์เกิดขึ้นจริงไม่ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่สร้างตราบาปให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งอาจต้อง ทนทุกข์ทรมานไปทั้งชีวิตจากการถูกโจษขานว่าเป็นนักเรียนที่ถูกครูกระทำชำเราเช่นนี้ หากมิได้ เกิดขึ้นจริง ก็ไม่เชื่อว่าจะมีบุคคลใดในครอบครัวของผู้เสียหายที่ 1 จะยอมให้มีการปั้นแต่งเรื่องราว ซึ่งเป็นการทำร้ายและสร้างปมด้อยให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวขึ้นมาเพียงเพื่อจะกลั่นแกล้งจำเลย ด้วยการเลี่ยมสอนผู้เสียหายที่ 1 ให้ให้การหรือเบิกความดังที่จำเลยฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายเกี่ยวกับพยานฐานที่อยู่ของจำเลยนั้น เห็นว่า เมื่อ คดีโจทก์มีประจักษ์พยานยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยได้อย่างหนักแน่น การอ้างฐานที่อยู่ เพื่อหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ จำเลยจึงต้องมีพยานหลักฐานที่ทำให้ไม่อาจคิดเห็นได้เป็นอย่าง อื่นว่าจำเลยอยู่ ณ สถานที่แห่งนั้นในขณะเกิดเหตุมาน่าสืบสนับสนุน แต่พยานหลักฐานจำเลยล้วน มีแต่พยานบุคคลซึ่งตามปกติจักต้องรับฟังด้วยความระมัดระวังเนื่องจากอาจเป็นพยานที่มาเบิก ความช่วยเหลือจำเลยได้ ดังนี้เมื่อปรากฏว่าพยานจำเลยดังกล่าวเบิกความขัดแย้งแตกต่างกันดังข้อ วินิจฉัยของศาลชั้นต้น เพราะเมื่อพยานแต่ละปากต่างยืนยันว่าอยู่กับจำเลยที่บ้านโดยตลอด แล้ว เหตุใดพยานทั้งสองจึงไม่ได้พบกัน ข้อแตกต่างในคำพยานจำเลยลักษณะนี้จึงไม่มีน้ำหนักในการ รับฟัง ฎีกาของจำเลยโต้แย้งว่า การที่พยานจำเลยทั้งสองปากข้างต้นเบิกความตรงกันว่าจำเลยอยู่ ที่บ้าน ไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ ก็มีคุณค่าควรรับฟังแล้ว ส่วนจะมีผู้ใดมาที่บ้านจำเลยหาใช้ประเด็น ข้อสำคัญไม่นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันให้ลงโทษ จำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ภายหลังจากจำเลย กระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 แล้ว โจทก์ยังฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขัง ผู้เสียหายที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก จากกรณีที่ว่าจำเลยจับผู้เสียหายที่ 1 มัดไว้กับเก้าอี้เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง และฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานข่มขืนใจ ผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต จนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 วรรคแรก จากกรณีที่จำเลยข่มขู่ผู้เสียหายที่ 1 มิให้นำเรื่อง ที่เกิดขึ้นไปบอกผู้ใด มิฉะนั้นจะใช้มีดฟันให้ตาย เป็นความผิดอีกกรรมหนึ่งด้วย ซึ่งลักษณะ ความผิดในแต่ละข้อหาดังกล่าวแม้จะเป็นการกระทำต่อเนื่องเชื่อมโยงอยู่ในวาระเดียวกันโดย มุ่งหมายมิให้ผู้เสียหายที่ 1 บอกเรื่องที่จำเลยกระทำต่อบุคคลอื่นจึงเป็นการกระทำความผิดเดียวกัน แต่ความผิดทั้งสองข้อหาดังกล่าวอาศัยเจตนาในการกระทำความผิดแตกต่างแยกจากความผิดฐาน กระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ได้ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยไม่ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่ เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้โจทก์มิได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยปรับบทลงโทษ จำเลยให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่เมื่อโจทก์มิได้ฎีกาในปัญหานี้ ศาลฎีกาจึงไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลย

ครบทุกกรรมได้ เพราะจะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 นอกจากนี้ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน และมาตรา 3 ให้เพิ่มความในมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา " (18) "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น" การกระทำของจำเลยยังคงเป็นการกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 และกฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังและฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต จนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก (เดิม) และมาตรา 309 วรรคแรก (เดิม) เป็นความผิดต่างกรรมกันอีกกรรมหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

## องค์คณะ

สุนทร ทรงฤกษ์ · ธราธร ศิลปโอสธ · ปริญญา ดีผดุง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4385/2562>